

Sygn. akt I UK 409/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania E. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa 1069/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 r. oddalił apelację wnioskodawczynie E.S. od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 23 kwietnia 2013 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 29 grudnia 2010 r. odmawiającej jej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne oraz podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, który stwierdził, że na datę wydania zaskarżonej decyzji rozmiar i stopień występujących u wnioskodawczynie schorzeń nie powoduje jej niezdolności do pracy Potwierdzają to wnioski opinii neurochirurgicznej oraz opinie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii sporządzone na podstawie aktualnych wyników badań diagnostycznych, według których stwierdzone

schorzenia kręgosłupa nie ograniczają zdolności wnioskodawczynie do wykonywania pracy na stanowisku pielęgniarki. Sąd Okręgowy ustalił, że wykonywane w ramach świadczenia pracy czynności nie obciążają nadmiernie narządów ruchu wnioskodawczynie, a ustalony zakres jej obowiązków pracowniczych nie wymaga wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, w tym dźwigania czy przenoszenia ciężarów, co byłoby przeciwwskazane w odniesieniu do schorzeń wnioskodawczynie. Nie sposób zatem uznać, że ograniczenie w zdolności do wykonywania pracy pielęgniarki uzasadniała sama tylko konieczność przemieszczania się po budynku szpitala. Tym samym ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii biegłych, nie była błędna ani sprzeczna z przepisami ustawy. W konsekwencji zasadne było orzeczenie, że ubezpieczona nie spełnia przesłanki niezdolności do wykonywania dotychczasowej pracy koniecznej do przyznania jej renty z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie: 1/ art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach, polegające na nie przyznaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy osobie, która jest częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu tych przepisów, 2/ art. 233 § 1 k.p.c. przez wybiórczą i niewszechstronną ocenę dowodów dokonaną z przekroczeniem swobodnej granicy tej oceny oraz niesłuszne uznanie opinii biegłego neurochirurga dr T. K. za niemiarodajną, niekompleksową i niemogącą stać się podstawą zaskarżonego tylko ze względu na jej odmienne wnioski rozbieżne z treścią opinii innych biegłych. Zdaniem skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżony wyrok „dotknięty jest uchybieniami natury materialnej i procesowej co doprowadziło do wydania orzeczenia krzywdzącego dla odwołującej. Sąd II instancji niesłusznie podzielił stanowisko Sądu I instancji w przedmiocie odrzucenia opinii biegłego neurochirurga dr T. K., który uznał odwołującą za częściowo niezdolną do pracy. Tym samym oba Sądy uznały, iż odwołującej nie należna jest renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, pomimo tego, że otrzymywała ona taką rentę od 2000 r., a stan zdrowia E. S. od tej daty nie uległ poprawie zaś wręcz się pogorszył”.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie wyroku zaskarżonego Sądu Apelacyjnego i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Sąd Najwyższy zważy, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do rozpoznania. Jedyne proceduralne zarzuty kasacyjne naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. usuwał się spod rozpoznania kasacyjnego, ponieważ podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Brak innych adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych sprawiał, że miarodajne było ustalenie, iż na datę wydania zaskarżonej negatywnej decyzji rentowej skarżąca nie była choćby częściowo niezdolna do wykonywania pracy zgodnej w posiadanymi kwalifikacjami, która polega na wykonywaniu obowiązków nieobciążających w istotnym stopniu narządów ruchu ani niewymagających „ciężkiej pracy fizycznej, w tym dźwigania czy przenoszenia ciężarów”. Takie wiążące ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) dyskwalifikowały kasacyjne zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego: art. 12 ust. 1 i 3 w związku z art. 57 ustawy o emeryturach i rentach, które zostały oparte na subiektywnym i nieudowodnionym odczuciu skarżącej o obligatoryjnie wymaganym do przyznania jej spornych uprawnień rentowych stanie niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.